

*Szeretettelbe
zárva*

G. Makra Ildikó

G. Makra Ildikó

Szeretetbe zárva

versek

Tartalomjegyzék:

Perceim.....	6
Magunk halunk.....	7
Szeretetbe zárva.....	8
Valaha voltam.....	9
Nélküle nincs.....	10
Új ruha.....	11
Ki ismeri.....	12
Nem vagyok több.....	13
Szívből hív a száj.....	14
Szebb vagy.....	15
Mit adhatok.....	16
Ha nem vagy velem.....	17
Visszatérés.....	18
Akkor is.....	19
Elsodorva – szonettkoszorú.....	20
Cserépedény.....	35
Színe előtt.....	36
Júdás.....	37
Emlékezem.....	38
Már nincs jelen.....	39
Egyszer elviszel.....	40
Felfelé.....	41
Megmarad.....	42

Betlehemben.....	43
Hozzád megyek.....	44
Álom és valóság.....	45
Ébredezz.....	46
Egyetlen élet.....	47
Emlékszínek.....	48
Egyetlen.....	49
Március.....	50
Tavaszhull.....	51
Ünnepelőben.....	52
Kihajt a mag.....	53
Egy nap falun.....	54
Esténként falun.....	55
Őszidő jön lassan.....	56
Őszi vers.....	57
Mi magunk.....	58
Gyógyír.....	59
Kívánom.....	60
Lesz-e hit.....	61
Próba idején.....	62
Két út van.....	63
Megérintem.....	64
Oszlopom te légy.....	65
Te légy.....	66

Aki keres, talál.....	67
Mit számít.....	68
Magamba oltalak.....	69
Megvallás.....	70
Megmosol.....	71
Nem véletlen.....	72
Semmiségem.....	73
Nincs, aki megértse.....	74
Sic transit...*.....	75
Micsoda az ember.....	76
Időtlen idő.....	78
Hibátlan Bárány.....	79
Egy a szükséges.....	80
Menlevél.....	81
Viszel magaddal.....	82
Legyek utolsó.....	83

Perceim

Múló idő a nap s a hold alatt,
emlékszem, hányszor megraboltalak;
mégsem lett több óráм vagy több percem...
Eltűnt sok év, mint a gyufa sercen,

meggyullad s kialszik, hogyha elég.
Nem kérem sem harmadát, sem felét
vissza mégse. Nem kell a régi nap,
amire rákerült a múlt-iszap...

Nem kell fáradt várakozás átka,
nem kell a *majd*, *ha*, nem kell a *bátha*...
Nem kell rongyos öltözet, álruha,
s hogy önmagam bocsássam áruba...

Egyszer majd sok lesz a ma még alig,
és elnémulnak mindazok, akik
oly bölcsek voltak, amíg tehették
és megtanulnák ők is a leckét...

Ma vagyok, s holnap nem marad nyomom.
Lépdelek talán színaranyporon.
Csak annyi, ahogy a gyufa sercen,
mégsem múlt hiába annyi percem...

2016. december 28.

Magunk halunk...

Magunk halunk és testünk adjuk sárnak.
S mondják sokan: az évek hogy elszállnak;
teste hideg földbe hull le, pedig hát
nemrég még beszélt, mosolygott s emitt állt...

Porból lettünk és leszünk újra porban.
S majd mondják: tegnap itt volt és ma... hol van...
És állnak a gödörnél oly letörten.
Hisz nemrég apró gyermek volt egy ölben...

Volt egy élet és többé nem embert táplál...
Talán rosszabb, talán jobb volt a vártnál;
de csak annyi számít, mégis csak annyi,
tudott-e élni, hinni, szívből adni...

És aztán, hogy mi lesz, bármilyen furcsa,
eldönti, kinél van mindenek kulcsa...

2016. október 26.

Szeretetbe zárva

Ég felé tör, hizlalja a gőgöt,
nem arra néz, ki gonoszt legyőzött.
Elolvad a jéghegy és a gleccser,
Himalája is eltűnik egyszer.

És hol lesznek egykor büszke tornyok...
Hisz Babelé is hogy összeomlott...
Kis szilánkokra törik a tükör,
a fa is elkorhad, aztán kidől...

Illúzió sem marad, szétreped,
és megsemmisül arany ékszered...
Vigaszt mi ad, ha semmi sem marad,
ha nincs mivel betakarnod magad...

Holnap tán késő, mondj igent már ma,
hogy rab legyél... szeretetbe zárva...

2016. május 10.

Valaha voltam...

Voltam én is valaha kopár fa,
magamban – oly elhagyott, oly árva...
Száraz voltam, mint egy üres korsó,
emberek közt mindig legutolsó,

sötét nappal, és éj... csillagtalan...
S bár nem tudtam, sosem voltam magam,
mert nézték fenn a mennyből angyalok,
hogy vak vagyok, süket s a szám dadog,

és szívük úgy megindult sorsomon,
hogy vigaszt adtak, és lett otthonom.
Készül már ott fenn – nem emberkézzel.
Olyan, mit az ember el sem képzel...

A korsó színültig megtelt vízzel.
És még most is üres, ha nem hívsz el...

2016. március 1.

Nélküle nincs...

Tudatlan élünk, mint gaz, mint dudva,
csillagot az égről lehazudva.
És mire testünk fölött ott a hant,
késő... volt egy élet, s hogy elrohant...

Ezért addig kell szórni a magot,
míg e földi létet el nem hagyod.
S ha a szót befogadod, add tovább
hangosan fújd a kürtöt, harsonát.

Hadd nyíljanak meg a süket fülek,
hadd érintse élet holt lelküket.
S ha hűlt szívükben még ott a kétség,
elmondod százszor, hogy jól megértésék:

hallja meg mind, akinek van füle,
csak halál van... s nincs élet Nélküle...

2016. szeptember 11.

Új ruha

Mindig kerestem, botladoztam,
és onnan indultam, ahonnan
nincsen kapaszkodó vagy korlát.
Hiába bontottam vitorlát,

eltévedtem messze, rézsút,
vihar dobált, eső vert, szél fűjt ...
Botorkáltam hát, csak bolyongtam,
utolsó voltam a sorokban;

kivágott erdő, dermedt mező,
magának meg nem kegyelmező.
Mégis tudtam, nem kell így lennem:
van egy út, egy másik, egy keskeny,

amelynek végén ott a Bárány,
Aki öröktől fogva vár rám...
Letettem hát a vándorbotot,
ruhám se régi, elnyűtt, kopott.

Kaptam szépet, csillogót, újat,
mibe ember boldogan bújhat.
A szeretet rajta a flitter;
hát hordom is azóta... hittel...

2016. március 26.

Ki ismeri...

Ki ismeri a szeretet hosszát?
És hol található meg az ország,
hol a szeretetnek van mélysége?
S ha tudom, de nem keresem mégse...

És mi a szeretet magassága?
Hová nyúlik, milyen égi ágra?
Mert mélységes, magas és van hossza.
Bárány járt ideleln, és elhozta...

Eső esik, harmatozik harmat.
Csendesedik minden, mélyen hallgat...
De egyszer megszólalnak a kövek,
mert újra eljön a legfőbb Követ...

Eső esik, harmatozik harmat.
S fényesség veszi át a hatalmat...

2016. augusztus 17.

Nem vagyok több...

Nem vagyok több, egy porszem csupán,
ki áhítattal csüng szent Urán,
s csodálja Őt tágra nyílt szemmel.
Nem vagyok több, csupán egy ember.

Még megszületni is akartam
aranyzál-pólyába takartan,
járni földön, égen, felhőkön.
Hittem, hogy terveket kell szőnöm...

S azok hol sikerülnek, hol nem.
Hiszen nem vagyok, csupán porszem...
Beütöttem lábam jó párszor,
de legelőt ad a jó Pásztor;

Mert Neki van mégis gondja rám,
megtart... mint juhok a jó karám...

2016. április 15.

Szívből hív a száj...

Ködös a lélek, fojtón depresszív;
örömet, derűt, életnedvet szív.
Hideg tapos és fagy, szél hallgatóz.
Egészen ősz, riasztó. Szolga póz:

összegörnyedek, mint méhben magzat.
Nem tudom meg soha. Mélyen hallgat...
De tudom, hogyha elveszel, adsz is.
A kezekben elfér egy galaxis,

sőt, a mindenség kezében elfér.
Világod tágas, végtelen bel tér.
S mégis... mégis lehajolsz a porhoz.
Kezed meggyógyít, kötelet oldoz...

Sötétben voltam, már majd' meghaltam,
s te betakartál, mint illatbalzsam.
Öntözöl, gyümölcs terem, nincs aszály,
s a szív teljességéből hív a száj...

2015. október 16.

Szebb vagy...

(a 45. zsoltár alapján)

Ajakadról ömlik a kedvesség;
menyasszonyod leszek majd, nem vendég.
Örök percem szikrázóvá teszed,
ember fiainál szebb vagy te, szebb...

Szebb vagy az embernek fiainál;
halálba visz, mit a világ kínál,
de nálad lakik az örökségem,
amit nekem szántál örök-régen...

Illatod aloé, akác, mirha;
dicsőítelek nevetve, sírva;
csodadolgok s öröm van tenálad:
nem keserít se méreg, se bánat.

Hitemnek jó gyümölcseit te szedd,
ember fiainál szebb vagy te... szebb...

2016. január 25.

Mit adhatok...

Tőled van a hegy, a sík, az óceán,
angyalok néznek vigyázón reám;
Tőled való a föld, a csillagok.
De én neked ugyan mit adhatok...

Tőled van a só és minden étel,
Tied a mindenség, nincs kivétel...
Általad ontja mézét a kaptár
de éntőlem vajon mit kaphatnál...

Tőled a fű, fa, hajladozó nád;
lábam nyomát is gyöngyökkel szórnád,
mert szeretsz, mint a fű a harmatot.
De én neked ugyan mit adhatok...

Te vagy a szó, ami számon terem,
te vagy az egyetlen hű szerelem;
kincsed és mindened élém rakod.
De én neked ugyan mit adhatok...

2016. január 13.

Ha nem vagy velem...

Terméketlen föld a parlagon,
megfagyott gyümölcs az almafán,
szerteszórt homok és hatalom,
amit a lázadó kardra hány,
hangtalan harang, mely ring némán,
télre eltett penészes befőtt,
adni képtelen, szúrós vénlány,
ház, amely rég nem látott tetőt,
omladékon nőtt vörös virág,
parttalan szivárgó holt folyó,
húsba karmoló üvegszilánk,
izzó láva, folyvást fortyogó.

Utat nem lelő, hiteltelen.
Ilyen vagyok, ha nem vagy velem...

2012. április 2.

Visszatérés

Itt vagyok, hát újra itt,
visszajöttem végre,
csalfa fény, mely úgy vakít,
húzott le a mélybe.

Itt vagyok, hát újra itt,
óv, vigyáz egy angyal,
fejteném meg titkait,
s eltűnik a nappal.

Itt vagyok, hát újra itt,
játszom verssel, dallal,
sír hegedűm, húrjait
pengeti a hajnal.

Itt vagyok, hát újra itt,
Uram, hála érte.
Bár, mint rózsza szirmait,
hitem a szél tépte.

Mégis újra itt vagyok,
óv, vigyáz egy angyal,
sír hegedűm, húrjait
pengeti a hajnal.

2010. február 1.

Akkor is...

Majd eljön a lét – nélkülem való...
Akkor is lesz dal, és esik a hó,
múlnak ugyanúgy órák és percek,
s álmodnak akkor is álmot, tervet...

A mag ugyanúgy újra megfogon,
s vizsgálják tudósok, vajon hogyan...
Lesz esős idő, és lesz majd száraz,
s lesz sok kérdés, mire nincsen válasz...

Lesz majd sírás, nevetés, lesz sok gyász.
De tán nem lesz túl nehéz a poggyász,
ha veled van, aki megszült kétszer –
itt a földön is, s amikor mész el...

2015. november 30.

Elsodorva - szonettkoszorú

1.

Nem hagy el s tékozolva folyton ad;
sosem hagy el, hiszen szeret nagyon,
ha lépsz, ha jársz, vagy ha ülsz a padon –
s fejedben megfogan egy gondolat.

Mért, hogy neked fontosabb egy bárpult?
Előtted viszki, s csikkes hamutál,
hangod kamasz fiúé – ha mutál,
s pupillád sötét világra tágult...

Mint ki sorsa ellen folyton lázad,
és kinek nem fontos, csak a látszat,
mert utálod a világot bőszén.

Van pedig egy Úr, ki sosem felejt,
kinek értékes vagy s nem egy selejt,
kincsháza jóval teli bőven.

2.

Kincsesháza jóval teli bőven,
neked tartogatja és bárkinek,
csak arra vár, hogy legyen már hited,
akár egy mustármag vagy szőlőszem.

Nem adhat semmit, míg bűnben fetrengsz,
míg nem jössz rá: így élni gyötrellem,
míg nem látsz át tisztán a könnyeken,
míg élted fogva tartja egy ketrec.

Nagyon sokan ugyanezt élik át,
azt hiszik, élnek, de csak délibáb
életük, s nem hisznek benne ők sem.

Mint ahogy az Úrban sem, ki gazdag,
mint a földön dúsan rakott asztag,
és megadja, bármit kérsz – időben.

3.

És megadja, bármit kérsz – időben.
Ha szükséged van rá, Ő megsegít,
gyógyítja tested-lelked sebeit,
és megtart és támogat erősen.

Ám ma még ott vagy, ott... Babilonban.
Fogva tart a keszekusza Bábel,
és úgy érzed, sosem múlik már el...
S mi tűz volt benned, az is kilobban.

Kellene egy új, friss, levegős ég,
valami sokkal jobb lehetőség –
talán, ha kapnál még egy másikat...

De Tőle van ez a földi léted,
ide helyezett és sosem téved.
Manapság hinni Benne nem divat...

4.

Manapság hinni Benne nem divat,
pedig ha Ő nincs, nem lennél te sem.
Ő az, ki szeret téged végtelen,
Ő az, ki őrzi álmod, s enni ad.

Te a test szavára hallgatsz mégis,
a kívánságát kielégíted,
nincs tabu, nincs számodra semmi tett,
mit nem szabad, mert világod fétis.

Jóllakatni tested minden tagját,
enni, inni, bujálkodni – csak hát,
ez messze sodor, nem jó ez az út.

A szellem így csak szárazon marad,
de a lényeg az, hogy mindent szabad,
hisz bölcs mindenki, s mindent jobban tud.

5.

Hisz bölcs mindenki, s mindent jobban tud,
pedig a buta csak orráig lát;
kavicsot emelget és nem sziklát,
s nem kell neki az életadó kút.

A világi bölcselet mit adhat?
Kutatja csak az élet értelmét,
mi az alvás és mi az ébrenlét...
De Krisztus keresztre ment miattad!

Magát adta, hogy életed legyen,
hogy ne légy soha már reménytelen,
a világnak elkábított foglya.

Csak lézengsz, alszol és felkelsz reggel,
nem foglalkozol a szeretettel,
ámde Neki mindenre van gondja.

6.

Ámde Neki mindenre van gondja.
Nézd a gólyahírt vagy a pókfonált,
mennyi színt, mennyi formát komponált
a világ teremtésétől fogva.

És ott van a hangjegyből font zene,
mely a porból felemel magasra,
s az ég, mely csillagokkal kirakva
mintha csak alleluját zengene...

S ott az ember, teremtett képmása,
és bűne, mint a tenger – hét mázsa;
hordozza magában fogvacogva...

Ő mégsem hagy senkit sem magára;
te is értékes vagy neki – drága,
széltől óv, mint vásárost a ponyva.

7.

Széltől óv, mint vásárost a ponyva.
Akkor is szeret, ha nem kerested,
ha világod összevissza feslett,
s ha kezed nincs imádságra fonva.

De mégis arra vár, hogy Őt keresd
az élet rögös útjain járván,
hiszen nem ment meg semmilyen bálvány,
csak ott, a Golgotán a szent kereszt...

A vére eltörölte bűneid.
Figyelj szavára; gyere, ülj le itt –
mondom, de szólsz: nem kell semmi, hagyjuk...

Az idő egyre halad és sürget,
Ő pedig kér, hogy adjuk szívünket.
De életeden ott van hatvan lyuk...

8.

De életeden ott van hatvan lyuk,
hol szivároog be a világ szennye;
és ahonnan bármi jó jöhetne,
becsuksz magad körül minden kaput.

Kárhozott leszel, de nem fogod fel,
a széles úton csak haladsz tovább...
S bár szólaltatnál meg egy orgonát,
hadd zengjen fel hangosan egy gospel;

és bár élő vizet innál, hogy élj,
s ne tartson fogva semmi szenvedély;
léted egyszeri csoda, s nem tréfa...

S míg az Úr várja, békülj meg vele,
te lázadást szítasz Őellene,
s beszórod gyöngyeid a moslékba.

9.

Beszórod gyöngyeid a moslékba,
s bár kaptál annyi szép talentumot,
nem használ semmit, már mindet unod;
életed sivár, és nincsen célja.

Mily jó is lenne ott, az Édenben,
hol bűn még nem volt, csak ártatlanság,
hol az ember látta Isten arcát –
gyümölcsöt nem ennél, ha éretlen...

De Édenből kiűzve kell élned,
mert a gonosz kígyó megkísértett,
s megfogadtad a szavát, te léha...

Most itt vergődsz a porban, iszapban,
mocskod le nem mossz semmi szappan,
házad építésére nincs téglá.

10.

Házad építésére nincs téglá,
és nincsen szilárd fundamentuma,
mert Ige és nem emberi дума
kell hozzá, meg mennybe nyúló létra.

Hiába minden, vigaszod sovány,
kézzel-lábbal kapaszkodsz a mába –
„carpe diem” múltó mámorába,
és ha baj ér, csak nézel ostobán...

Ne hidd, hogy nincs kárhozat és pokol,
a széles úton mind arra lohol,
s az ítéletnél nem lesz majd pardon...

Még most sem lenne késő dönteni,
de kertedet a gízgaz fölveri,
és ülsz csak tétován a rakparton.

11.

És ülsz csak tétován a rakparton,
szédülnél be a vízbe is akár,
mint egy önpusztító, buta számár,
hogy ne bántson, mindenki csak hagyjon...

Az idő pedig míg lassan baktat,
(ahogy az órák nyelik a percet,
zümögve, mint fában a szű – perceg)
a vad mélység megnyílik alattad.

Szakadék szélén egyensúlyozol,
élő-holt világod meg fuldokol
a csillogó, széles úton járván.

Mint aki félelmében megdermedt,
nem mozdulsz, és hullik rád a permet;
csodálkozol a víznek sodrásán.

12.

Csodálkozol a víznek sodrásán,
s nézed, hogy úszik el a dinnyehéj –
a múltban vájkálsz, de az mit sem ér...
És egyszerre rabul ejt a látvány,

ahogy a szikrázó felhők úsznak.
S annyi csodában lehet még részed:
ott a kankalin, a madárfészek...
S most hirtelen eltűnik a múltad.

Nem érdekel, mi az, mi nem jutott.
Átkutatsz minden apró zegzugot,
keresed Őt országúton, járdán...

Valami megszólalt a szívedben:
ha nem lennél egyedül – ti ketten...
De nem tudod, hogy él a holt Ádám...

13.

De nem tudod, hogy él a holt Ádám –
életre keltette őt a kereszt.

Aztán meggondolod magad, nem ezt
akartad, tán mégis jobb a bálvány...

Olyan vagy, mint rabságban a gyarmat,
de nem szabadít meg sem hajóhad,
sem bármi fegyver, sem pedig szózat,
és ehhez neked sincsen hatalmad.

Most még nem várod Istennek Fiát,
elég neked a lomha Góliát...
Füled nem nyitod meg, hogy hadd halljon.

Szemed nem nyitod meg a látásra;
kezedben könyv, karodon válltáska,
előtted sör meg cigi – hat karton...

14.

Előtted sör meg cigi – hat karton...
Füstöt nyelsz és olvasod a regényt,
iszod a sört – életed részeként,
és hagyod, hogy a gonosz rakhasson

terhet reád, hogy már ne bírd, annyit.
Elkészülsz így egyen kaptafára,
mindegy neked, csak ne legyen drága...
S nem érted, hogy földi léted tranzit.

Várhatna egy új világ, egy másik,
ahol a fény szivárványban játszik,
s ahol a gond nem öl, nem fojtogat.

Keresd csak Őt, az egy igaz Embert,
egyedül Őrá van szükséged, mert
nem hagy el, s tékozolva folyton ad.

Mesterszonett

Nem hagy el, s tékozva folyton ad,
kincsesháza jóval teli bőven,
és megadja, bármit kérsz – időben.
Manapság hinni Benne nem divat.

Hisz bölcs mindenki, s mindent jobban tud.
Ámde Neki mindenre van gondja,
széltől óv, mint vásárost a ponyva.
De életeden ott van hatvan lyuk...

Beszórod gyöngyeid a moslékba.
Házad építésére nincs téglá.
És ülsz csak tétován a rakparton,

csodálkozol a víznek sodrásán,
de nem tudod, hogy él a holt Ádám...
Előtted sör meg cigi – hat karton...

2014. május 21.

Cserépedény

Nem marasztallak, hiszen nem tűnsz el...
S ha akarod, kiégetsz szent tűzzel.
S leszek törékeny edény, cserép,
engedelmes szolga, derék cseléd...

S ha összetörnék, mit adtál, a fényem,
áttörne majd a cserépedényen...
S annak is nagyon örülnék, hogyha
belőle olaj bőven csorogna...

Legyek hát edény, gyenge, törékeny,
megtörve szolgáljon egész lényem;
s köröttem legyen élő a holt fa,
olyan, mintha sohasem halt volna...

Adom, amit Te adsz nekem Magad,
Ki feltámasztod mind a holtakat...

2016. március 11.

Színe előtt

Lehet, ruhámon nincsen semmi folt,
de ott, magamban mélyen bűn sikolt...
Ami bemocskol, s oly gyakran éget,
szürkébbé teszi a szürkeséget...

Mert édes a bűn, egy percig édes,
majd űr tátong belül – semmivé tesz...
Igen, régen így volt... más volt nagyon,
de magam többé nem kárhoztatom.

Hogy fehér legyek, nem is kell szappan:
tisztulást a szennyből tőle kaptam.
S mert szava mélyen a szívembe nőtt,
tán tisztán állok majd színe előtt...

2016. január 20.

Júdás

Mind a harminc a bőrébe égett.
S hiába dobta el az egészet,
nem tudta lemosni, mint a sarat –
pecsétként lelkébe beleragadt.

Megpecsételődött. És nincs jel, sír...
Azt hitte, hogy erős, mindent elbír.
És kellett neki a pénz, a haszon.
Halált lelt azon a pár garason.

Mindössze harminc ezüst – nem busás...
Megölte a pénzen vett árulás.

2015. január 7.

Emlékezem...

Fehérre, áthatolhatatlan ködre
keltem. Fejemben régi képek,
tekintetem nyitott ablakra téved...
Mézes teám kezemben – régi bögre...

Utolszor integet; a függöny libben...
Árnyalakja még görcs-mosolyba görnyed.
Ha sejteném, sosem találok többet
már sehol – keressem akár kilincsben,

ajtó, ablak mögött; idő orozza
kincseinket, s nélkülöznünk fáj nagyon...
Hiánya mérgez; néma csönd, mogorva

ősz, akárcsak akkor ott szombat napon;
emlékre ráakódik dús borosta,
s nélküle-időm most is morzsolgatom...

2012. október 25.

Már nincs jelen...

Hosszú évek óta nincs jelen,
s állok itt, mint koldus nincstelen.
Nem szabad, hogy visszasírdjalak,
mert emlékezni hamis... salak...

De mégis meg kell kísérelnem,
hogy megtaláljalak egy jelben,
egy fűszálban, a rég-tavaszbán,
a régi úton, hol szaladtam,

szaladtam feléd önfeledten...
Már ezt is majdnem eltemettem...
Védelmező árnyadba bújtam,
s az megvédett fagyban, búban.

Távol vagy hosszú évek óta.
Szárnyad mint védtelen fióka,
keresem, keresem... s cipelem
terhem ma is, hogy nem vagy jelen...

2016. augusztus 16.

Egyszer elviszel...

Téged áld a fej, az arc, láb s a nyak,
a hangjegyek, ha halkan játszanak.

Téged áld a porrá omló test is,
ha templom-tiszta, s nincs benne pestis...

Téged áld a búzacsíra, hanga,
a mindenség százezernyi hangja.

Téged áld a szem, fül, a halk ajak,
közel megyek, hogy jobban halljalak...

Téged áld a fű, az ég, a kőris,
minden csont, izom, velő s a bőr is.

Téged áld az élő s a holt anyag.
Tudom, mindig szívemben hordtalak...

Téged áld a víz, a nád, aranyhal.
Bízom, egyszer elviszel Magaddal...

2015. október 29.

Felfelé...

Mit tegyek, ha nem hagy el az emlék.
Visszatart, pedig... pedig én mennék...
Mennék előre, nem néznék hátra:
arra, mi volt és az elmúlásra.

Mégis... és mégis, valami készlet,
hogyan forduljak vissza. S minden részlet
húsba vág és lüktet az agyamban.
És úgy érzem, magamra maradtam...

Ám, ahogy felfelé megyek, kisebb
már a fájdalom, s gyógyul a nyílt seb...
S amikor megérkezem a hegyre,
átváltozik a holt – elevenre...

2015. szeptember 21.

Megmarad...

Terhem, hogy cipelje, nem kell hordár,
mert szeretetteddel körbefontál;
annyit adsz, hogy azt könnyen, jól bírom,
mi rég nehéz volt, most apró szirom.

Nem vagyok már egy magányos sziget,
hiszen kaptam megpecsételt szívet;
karomon is ott van, ott a pecsét.
A szíveket vizsgálod és a vesét.

Megtisztítasz tüzeddel, ha hagyom,
s több ez aranynál, valódi vagyon;
erős szikla, bástya, szilárd várfal,
nem romlik a romlandóság által.

Arany, vagyon elvész egy perc alatt,
de szavad, Igéd mindig megmarad...

2016. április 19.

Betlehemben

Beburkol híven éjszaka leple,
jászolban nyugszol csendben pihegve.
Mezőn pásztorokhoz angyal leszáll,
boldogan lel rád a három király.

Hogy Isten emberként szárba szökken,
hírül adatik az üstökösben.
S hogy Isten vagy, ki tudta a titkot:
csak a fény, csak a mennyei birtok...

Téged, Ki a világ alkotója,
körülölel lágyan könnyű pólya...
Misztérium ez, hatalmas titok.
Az érti csak, kinek szíve nyitott...

Aki ismer mint teremő Igét,
aki tudja, a létra égig ért,
és Jónás bizony ott volt a cetben.
És aki tudja: Te *vagy* kezdetben...

Beburkol csendben éjszaka leple,
pásztorok köszönnek el sietve;
Istálló mélyén kis olajméc s ég;
megszűnik végre a nagy sötétség...

2015. december 16.

Hozzád megyek

Vajon még meddig tart a küzdelem,
nem tudhatom. Ha bűn ragad, tapos,
ne hagyj magamra, légy csak itt velem.
Riaszt az éj. A hajnal harmatos,
oly tiszta... Szikla, keskeny út, alap
Te vagy s én a por... Szavadban fürdök,
s megtisztulok, nem leszek újra rab.
A vessző a tőn marad, s a fürtök
megérnek. Nincsen több carpe diem.
A lényed fényes, átlátszó ablak,
s megoltalmazó kegyelmed ilyen.
Én már itt a földön befogadlak.

Hová mehetnék? Hozzád – így, vakon,
Ki éltél, s újra élsz ... harmadnapon...

2015. május 1.

Álom és valóság

Ahol az éj palástként simul rám,
képek lepnek el, mint játszi hullám,
ott vagyok, hol minden megtörténhet,
hol nincsenek érvényben törvények...

S ha van, hogy zaklatottan ébredek,
fejemben álmok, kusza képletek –
jó, hogy álom... álom csak mindez...
Ébren jössz s rám igazságot hintesz...

Nappal, ha a valóság felébred,
szívembe zárom igaz Igédet.
S amit mondasz, jól fejemben tartom,
mert élet az itt... s a túlsó parton...

2016. július 5.

Ébredezz

Kinek nincs szenvedés és nincs halál,
csukott szemmel, akár a birka, jár...
Nem tudja, csupán egy vándor, s lázad,
sose hagyná el a sátorházat...

A másikat csodálja, mint ikont,
mindegy, hogy bűsz bolond, ki vért kiont,
vagy testet ifjúságra feljavít...
Modern a jó, nem kell, mi ó, avított...

Pedig van nyomor és van szenvedés,
betegség és halál a testben és...
És új élet egy csodás hajnalon...
Hinni kell benne józanul s vakon,

mert ennek itt lenn egyszer vége lesz –
felfelé tekints tehát, ébredezz...

2016. február 9.

Egyetlen élet

Egyet kap az is, aki kettőt fizet,
s nem tart meg semmilyen szoros őrizet...
Nem kell, hogy mulandó előtt meghajolj,
amit esz a rozsda és felfal a moly...

Vegyenek körül a csendülő csöndek.
Ami széjjeltépett, azt is köszönd meg...
S ha fejedre hull néha a csillámpor,
tudd: a láng egymagában csak pislákol...

Hagyd, hogy ott benned örömszengés szóljon,
még akkor is, ha nehéz, mint az ólom...
Egyet kaphatsz, hiába fizetsz többet.
Csak ami számítana, azt öled meg...

Nehogy a végén azt mondd: nem érte meg...
Mert csak egyetlen van... csak egy életed...

2015. december 11.

Emlékszín

Emlékeim közt hallgatózom.
Megcsap az ódon, barna ózon,
és ott a zöld, piros és sárga –
futok vissza a régi nyárba,

hogyan kiereszem jól a hangom,
futkározzak a kurta gangon,
ettessek apró kiscsibéket,
s figyeljem, míg a nap felébred...

Emlékeim közt hallgatózom.
Elégtek az idő-kanócon...
Mégis van, ami belém mélyedt:
látok vöröset, színjátékos, kéket,

az ég színét a szelíd tóban,
a gólyaláb nyoma is ott van;
szürke falon zuzmó és moha,
az árny imbolyog, oly tétova...

Emlékeim közt hallgatózom.
Szín sem marad a régi pózon...
De vissza, hisz itt a szép jelen;
ruhák szanaszét a székeken,

a szennyes, a por a bútoron...
Ami elmúlt ne vedd úgy zokon.
Kár a múltban élni szüntelen,
mert egyszer úgysem leszünk jelen...

2016. március 4.

Egyetlen

Egyetlen lény van, ki mégis három.
Ő melegít, ha hidegben fázom;
Ő törli le könnyemet, ha sírok;
Tőle lesznek üresek a sírok...

Egyetlen lény van, akiben hiszek.
Ő táplál jóval és innom ad vizet;
Ő nyugtatja meg háborgó szívem.
Egyedül neki mondom, hogy *igen*.

2015. november 11.

Március

Napfény hintázik, ablakot nyitok.
Kertben vigadnak rengő nárciszok;
lélegzik fel, hajlong a diófa,
várta a tavaszt ő is... mióta...

Szűz ibolyától illatot lopok;
élednek vénhedt, fáradt oszlopok.
Harmattól nedves a tetőcserép;
a hajnal naponta előbbre lép...

Virág nyílik az úton túli fán,
kerítés előtt három tulipán.
Öregszik az idő, immár fiús,
levelét kibontja víg március...

2016. március 14.

Tavaszhull...

Tavaszhull az égből – cseppre csepp,
nap s a szél tócsában hemperreg.
Ezer szín borít el és szírom,
bódult a lég, illatát iszom.

Tavaszhull az égből – cseppre csepp,
kis bimbók virágot rejtene.
Nyújtózik nagyot a szép mező,
képzeletet, kedvet fényező...

Tavaszhull az égből – cseppre csepp;
madárdalkar: titkos rejtjelek...
dallal telik meg minden fészek,
éled bennem a hit s remélek...

2016. április 12.

Ünneplőben

Nincsen rajta sem bársony, sem bíbor,
nem kell neki kincs, arany, csak hímpor;
nem nagyméltóságú vagy nagy király,
és mégis teljes pompájában áll;
nem kevély, alázatos ő, szerény,
akár egy szép, szerelmes költemény,
az égnek finom illatáldozat,
melyet a méhraj gyakran látogat.
Nincsen rajta sem csipke, sem selyem,
mégis mély titok, mégis sejtelem,
ahogy a tágra tárt ezüst lepel
cseppben s napban fürödve ünnepel...

2015. november 16.

Kihajt a mag

A mag kihajt, és nem tudjuk, hogyan;
kódolva van és attól lesz olyan.
Bojtorjánból pedig nem lesz füge.
És semmit sem számít, hogy értjük-e.

Az idő telik, nem tudjuk, hogyan.
Merről jön elő és miért rohan.
És honnan az égen a kék festék,
s hogy szeretnünk miféle képesség.

S vajon honnan fakad a gyűlölet,
amely ellenségünkre gyűjt követ.
Jó gyümölcsöt nem teremhet rossz fa.
Ám a nap süt jóra és gonoszra...

A mag kihajt, és nem tudjuk, hogyan,
az idő telik, múlik, úgy rohan.
Idő s gonosz ellen véd, mint vatta:
kegyelembe öltözz – az Úr adta...

2015. július 8.

Egy nap falun

Bevonja az udvart, kertet arannyal,
amint lépeget a hűs, nyári hajnal.
Ostorpattogtatás, kiált a kondás,
közben a földben fűgén a vakond ás...

Közelben hallatszik a csordás hangja;
levelet s virágot növeszt a hanga.
Nincs elég bogyóm – így duzzog a bodza;
messziről a szél harang hangját hozza.

Szép lány lesz a kukoricacsőből;
mérgeesen nyerít a patkolt csődör.
Eke, kapa játszik égő tűzzel –
kalapácstól hangos kovácsműhely...

Nagy fává nőtt a mogyoróbokor;
az utcán éhes kutya kóborol.
Kertben érik a káposzta, a mák;
padon pihennek kendős nagymamák.

Ahogy vonul haza a sok állat,
a nap bíborra fest minden ágat.
Pihenni tér a kasza, a kapa,
aluszik már a fáradt éjszaka...

2015. január 27.

Esténként falun...

Nagy volt az udvar, valódi birtok.
Kifeslett a nyár, akár a szirmok,
a nap hevített forrón, majd puhán,
esténként szaladtunk a fény után.

Kert végében a bő, fele nád,
fele sás; zengett a víg szerenád.
Figyeltük a bukó nap sugarát
hogyan vibrál, s hogy suhan át

a nádason. Feslett a buzogány,
nyakában tündérrózsát vitt a lány;
megszólalt a vidám tücsökHzene -
mintha mind rekordot döntene...

A rovarhadnak el kell bújni
apró zegzugokba. A petúnia
csukja szirmát, pihen már a gólyaláb,
s a kormos éjben álom üt tanyát...

2013. január 9.

Őszidő jön lassan...

Nézem, ahogy kék hidegbe forr a táj,
s az idő, mint halk, lopódzó tolvaj jár,
hogyminden szépet elvigyen magával...
Sokáig nem lesz hajnali madárdal...

A fűszálak is sorvadnak ezerszám,
és nem segít se szó, se semmi szerszám,
se kérelem, se könnyfakasztó sóhaj;
idővel minden be lesz fedve hóval...

Betakarja a parkban a lábnyomot;
minden fa, bokor pőrére hámozott...
Sok didergő kabátot ölt magára,
s nosztalgiával gondol őszre, nyárra.

A nyáridőt talán tarthatnánk vasban,
de nincs mit tenni... Őszidő jön lassan...

2016. augusztus 25.

Őszi vers

Bármerre nézek, minden olyan őszi.
Nyár forró lábnyomát a föld még őrzi,
de nyári szerelmek már kihűlőben...
És kijut majd a sötétségből bőven.

Hosszú nappaloknak így búcsút mondok,
és köszöntelek, ti színjátszó lombok.
Még tart egy ideig a szép frizura,
de megkopaszítja az idő Ura

a fát és bokrot, valamennyi ágat.
Éji égre csillag és hold vigyázgat.
Vastagodik az égi bársonykárpit,
s az ősz sem lesz olyan sokáig már itt...

De újra lesz tavasz – kiáltom százszor,
és addig is velem marad a Pásztor...

2016. szeptember 15.

Mi magunk

Kaptuk azért, hogy tudjunk szólni,
s ne legyen rongyos, ócska holmi...
Kaptuk, hogy lássuk, hol a szükség,
s mit élénk tesz: a jóság tükrét;
Kaptuk, legyen benne gondolat;
ne cipeld, Reá vesd gondodat...
Kaptuk, hogy halljuk meg a csendet;
az ima vízzé válik benned,
öntöz, éltet, örömmel táplál,
több leszel minden mondatánál...
Kaptuk azért, hogy menjünk oda,
hol soha nincsen eltűnt csoda...

Kaptuk azért, hogy legyen templom:
hordozza, amit Isten megfon...

2015. december 29.

Gyógyír

Rövid a nap, mint enyhe fuvallat...
De adsz nekem békét és nyugalmat.
Szívembe rejtéd féltőn, kedvesen,
s meg-megújulok minden reggelen.

Nehéz elindulni, félve lépek...
De ott van a Te nagy hűséged,
amely meg-megújul minden reggel,
és én telve vagyok kegyelmeddel.

Akkor is, ha fáj nagyon, tűrsz hosszan...
S én próbálok ott lenni nyomodban,
Hozzád egészen szorosan közel.
Úgy várom, hogy uralmad jöjjön el...

Ez az egyetlen valóban jó hír.
Minden szenvedésemre a gyógyír...

2016. május 12.

Kívánom...

Kívánom, ne legyek szénaboglya,
aki a világnak még a foglya.
Ne tartson fogva bilincs, a holt vas.
Csak Te légy, ki a szívemben olvas.
Értsem, hogyha hívnál, hogyha szólnál,
hadd legyek fehérebb majd a hónál.
Olyan legyek, ki mindig érti szód.
Tisztítson meg beszéded és izzóp.
Azt szeretném, ha szívedbe fonnál –
Te, ki jó vagy – Te, ki jó a jobbnál...

2015. október 29.

Lesz-e hit...

Olyan nap lesz az, akár a többi.
Hullik az idő, s fa ágán tölti
és hegyen-völgyön gazdag perceit.
De vajon akkor... Akkor lesz-e hit...

Az ember rombol és épít falat,
szeret és gyűlöl, magot vet s arat.
Számon kér pénzt is minden tolvajon.
De akkor... Akkor lesz-e hit vajon...

Hullanak csendben az érett diók,
s titkokkal telik meg minden fiók.
Napfényt és esőt kap morcos, szelíd.
De vajon akkor... Akkor lesz-e hit...

Lemossák cipőjükről a sarat,
s ízleni fog az utolsó falat.
Kakas szól reggel ötkor vagy hatkor.
De hit lesz-e... Lesz-e vajon akkor...

Lesz sok, kit betakarnak a foltok,
szegény, gazdag, boldogtalan, boldog.
S lesz sok, kit a gyűlölet messze vitt.
És vajon akkor... Akkor lesz-e hit...

2015. szeptember 24.

Próba idején

Minden szavam csak a mélybe fullad.
Lehetek erős, lehetek dúvad,
egyedül a tiszta szó emel fel.
Mégis elkezdem újra... ezerszer...

Köröttem minden színtelen, szürke,
tomboló viharfellegek szülte...
Próbálok hitet szívembe lopni,
de oly nehéz, ha nincs, csak maroknyi...

Kapaszkodom minden egyes szóba,
mit adsz; és ha elmúlik a próba,
hitem megnő, sokszorosra dagad,
mert odaadod benne Önmagad...

S én harcolok imádsággal, böjttel.
Uram, segíts, Uram, segíts... jöjj el!

2016. április 11.

Két út van...

Széles úton jár a kába emberhad;
öntöz görcsösen, s virága elhervad...
Látni nem akar, s füle oly viszketeg.
Túl az Óperenciában hisz – beteg...

Kell a hírnév, pénz, a földi jutalom,
és ha nem tartasz lépést, nem jut alom...
Nem segítenek a csodák és jelek,
fontosabb a mese, a tündérberek...

Ám aki gonoszt vet, gonoszt is arat,
hiába törli lábáról a sarat;
lelke is tele van szeplővel, folttal;
élete elcsúszott, hamis, kopott dal.

Van pedig esély, van egy út, egy másik,
ahol szelídség s alázat virágzik.
S hogy megtaláltam, takaróm az égbolt,
tágas most a tér, és eltűnt a régvolt...

Széles úton jár a kába emberhad;
hiába öntöz, virága elhervad...
De van egy másik út, virágzó, keskeny.
Ki élni akar, jöjjön mind, siessen...

2016. február 12.

Megérintem

Ahogy az idő csendben rám tapos,
szorongásom rövid, csak pár napos –
nyom nélkül nem hagy el; itt-ott redő
hasítja bőromet. Az ébredő
hajnal olykor nem talál vidáman;
nincsen trilla s vibrato dalában...
De mire a nap a tóba csobban,
már egész jól vagyok s egyre jobban.
Megállítom az időt – úgy, ahogy,
aztán... hiába minden, újra fogy.
Csak, ha csünghetek a tekintetén,
nem vagyok bágyadt, se bolond, se vén.

Megérintem köpenyén a bojtot,
erős leszek, bátor... s néha boldog...

2015. szeptember 29.

Oszlopom te légy

Száradok, mint korhadt, durva ág,
mit enyészet, gyilkos dudva rág;
szemem gyenge, hangom kopottas –
vak vagyok, rozsdába rogyott vas...

Mocsárként lep el a kínhalmaz.
Kinek kiáltsam, hogy irgalmazz?
Itt belül sötét van, mint szurok.
mi lesz, hogyha meg nem tisztulok...

Egymagamban nem vagyok, tudod,
csak halálra méltó, rossz, bukott...
Te adj hitet, erőt, kegyelmet,
mert nélküled szívem megdermedt.

S mielőtt végleg szertefoszlok,
Te légy az életemben oszlop...

2016. február 2.

Te légy

Sebzett állatként lassan vánszorog
velem a volt... S mint nyúzott vándorok,
kiáltok vízért. Álmatlan hajnal...
Magjaim kapkodja fel a karvaly
idő – meglop és próbát osztogat.
Ki kéne iktatni, mint rossz fogat...

Mégis, van, aki vigyázza léptem.
És mert hű, még itt vagyok. Azért nem
tűntem el. Ő terít nekem asztalt,
óy, ha fagy van, és csúszik az aszfalt,
Ő segít, ha megnőnek az árnyak.
Bizony, minden kincsem az, hogy várlak...

Nem számít a baj, sem a rút nyomor,
e világnak vége, már fuldokol...
Teremtőm halványkék őszi egén
őrzi a hitet sok angyal – meg én...
És van már elég békesség, derű.
A sziklatámaszom Te légy... Te hű...

2015. július 30.

Aki keres, talál...

Volt egyszer rég egy ködbe zárt alak.
Érdektelen, fásult és bágyatag,
ki minden örömét átaludta.
Cinikus volt, folyton fáradt, lusta...

Volt egyszer rég egy ködbe font alak.
Még nem égett ki a kohósalak
belőle – közel sem volt színezüst,
s nem fonta körbe Isten mindenütt.

De rájött, hogy annak, aki keres,
jutalma lesz – akár hetvenszeres...
S hogy nem lesz többé már sivár alak,
hamvából feléled és szárnyra kap...

Hogy ne legyen szomjas, kiszáradt kút.
S ha egyszer jön elébe válaszút,
majd friss víz után kutat, nem lesz rest;
és így talál vigaszt... ezerszerest...

2016. április 27.

Mit számít...

Mit számít, ha tollam olyan jól fog,
mégsem vagyok elégedett, boldog.
És ha teszem, mert tudom, hogy mit kell,
de kemény vagyok benn, mint a nikkell.

Mit számít, ha jól tudom a titkot,
s életemben bűnök vannak itt-ott.
Mit számít, ha mondatom jól kezdem,
de félbehagyom s befejezetlen.

És mit számít, hány a hét a négyzetben,
ha hangod hallok s arcod nézhetem.
Ugyan mit számít bármilyen mérték,
ha tudom, hogy szívem szívedért ég.

S mit számít, ha bolondnak tartanak.
Hogy bölcs vagyok, mutatja majd a nap,
mikor időtlen dicsőség ragyog,
és elhalványulnak a csillagok...

2015. június 8.

Magamba oltalak...

Kiáltsak talán egyre hangosabban?
Az mindhiába. Sűgom inkább halkán,
hogy beléremegjen szellem és torok,
hogy figyelj nagyon. Amíg a föld forog,
amíg a napra éj jön, csepp jelek
nyomán kereslek, hogy jól elrejtselek
magamba; s mert hit nélkül csak holt a tett,
ezért ne várj, igámat ne holnap vedd
nyakadba; s tudd, a gyémánt sem ragyog,
míg nem csiszolták. Ha szíved nem adod,
megformálva vissza ugyan mit adjak,
mi ellenáll világnak, bűnnek, fagynak...

Hívlak szüntelen a nap s a hold alatt,
és ha válaszolsz, magamba oltalak...

2015. március 2.

Megvallás

Hiszek a termésben, a magban,
hiszem, hogy a föld alattam van,
az ég pedig a fejem fölött,
és hogy Isten Jézusban lejt...

Szűkölködtem kegyelem híján.
Ruhám rongyos volt, tettem hitvány,
gondolatom romlott, parázna,
mindenütt meg voltam alázva...

Mit tehettem hát egy szál magam.
A madárnak jó, mert szárnya van,
felrepül messze, éghez közel;
de én rab vagyok, ha nem jön el...

Hiszem, Istentől van a szépség,
Ő teremtet és szeret, és még
azt is, hogy jót akar a rosszal:
jó, ha az ember néha koplal...

Hirdetem, mit Jézus hirdetett,
hogy Úr legyen minden szív felett.
És ha mindenhol megvallom Őt,
megvall Ő is az Atya előtt...

2016. április 21.

Megmosol

Ahogy tenger mossa a partot,
úgy mostál meg; sokáig tartott,
s tart még, nem lesz vége egyhamar.
Lemosod rólam a szót, ha mar,

lenyesel rólam vesszőt, ha holt.
Bár rajta tegnap madár dalolt,
de mára kopasz, gyümölcstelen.
S tán nem látok át a könnyeken,

mégsem bánom, mert most jó, ha fáj,
nem akkor, ha jön fakó halál...
S ha bánat takar, sűrű füstköd,
akkor is tisztítsz, mint ezüstöt.

Mi nem kell, szobrászként levésed;
s ha belőlem olyan kevés lett,
hogy Te vagy nagy, s én alig látszom,
akkor győzők fájdalomon, gyászon...

2016. június 2.

Nem véletlen

Mire a nap és a hold megpillant,
néhány szikra év, s máris elillant.
Nincstelen koldus – jövünk kéretlen,
s hogy megszülettünk, mégsem véletlen.

Körülöttünk álmok andalognak,
s próbálunk színt adni a daloknak,
de sokszor kell mondanunk: tévedtem.
Ám megszülettünk, s ez nem véletlen.

Ha terem is jó lábunknak nyomán,
mindaddig nincs béke, amíg profán
a lét, míg nincs élet az énekben.
Megszülettünk hát. És ez véletlen?

A világ a jót a mélybe húzza,
s ha nem hal el a mag, nem lesz búza...
Életünk így sótlan és élet-len.
Pedig, hogy itt vagyunk, nem véletlen...

2015. szeptember 3.

Semmiségem

Magamtól csakis rosszat adhatok;
hiszen, mi bennem van, salak, homok...
Igazságom is szennyes rongy csupán.
Csak, ha magamra öltöm új ruhám,

tudok dalolni, örülni vígan.
Akkor elfelejtem azt, hogy sírtam,
és béna voltam, mint fagyos szobor,
aki mindenkit mindenért okol...

Nem tehetek nélküle semmit sem.
Kezdetről így volt, de el nem hittem,
nem engedte kevélységem, gőgöm.
Hittem, hogy tudok járni felhőkön,

elérek égre tűzött csillagot,
csak értem vannak színek, illatok...
Fazekas kezében vagyok agyag,
egyedül állhatatlan, ingatag...

Vele merész, erős, de nem bábu,
sasszemű, gyors léptű, zergelábú...
Életem nem játék, nem kirakat.
Őt vágyom, ki halálból kiragad...

2016. június 9.

Nincs, aki megértse...

Nincs, ki megértse, aki keresse,
nincsen igaz. Nincsen, nincsen egy se...
Mikor elhagytuk Istent, az Édent,
olyan egyszerűen, könnyedén ment.

S mert tetszett a gyümölcs, szemnek volt szép,
hát elhagytuk Őt a halálzsoldért.
És az ember azóta tévelyeg:
hiszi, hogy isten, s visel bélyeget...

Nincs, ki megértse, aki szeresse.
Fontosabb a mammon s a szerencse,
s mi kézzelfogható, tapintható,
jobb az illúzió s papírhajó...

S addig nem érthetjük meg a vádat,
míg nincs a szívben könny és alázat.
Míg nem látjuk, hogy életünk szegény,
addig nincsen telve a könny-edény...

Nincs, ki megértse, óhaját lesse.
Az számít, mi van, nem az, hogy lesz-e...
De legyen bármi gazdagság, pompa,
Nélküle összedől minden... romba...

Vissza kell térned, nincs idő már sok.
Talán rab vagy, körbevesznek rácsok...
Csak azt mondd: engedj járnom Igédén –
akkor befogad újra... az Éden...

2016. június 21.

Sic transit...*

Alaktalan testem megformázta,
s utána lelkemmel hozta nászba,
és mint Ő szeretne, olyan lettem.
De idő uralkodik a testen.
Hervad, mint virág könnyező mezőn
tavasszal, nyáron, ősszel, őszelőn...

És mint Ő szeretne, lettem olyan.
Ami szomjam oltja, patak, folyam,
s mi csillapítja szüntelen-éhem:
szó, amely teremtett földön-égen.
És mégis hányszor, hányszor elestem,
mert a bűn uralkodik e testen...

De mivel ad reményt és ad vigaszt
és békét, annyira már nem riaszt,
hogy nem él soká: szikracsillagnyit...
Mert romlandó e világ... sic transit...
Mert meg kell halni... halni... visszhangzik,
minden múlik... sic transit... sic transit...

2016. július 15.

*Sic transit gloria mundi: Így múlik el a világ dicsősége.

Micsoda az ember...

Kérdezem, micsoda az ember,
hogy megáldottad látó szemmel.
És csodálja, mit teremtettél.
Kérdem hát újra: mi több ennél?

Festettél világot, mint ecset,
kápráztatón szépet, színeset.
Olyat, amire ember vágyott,
pedig bűnben él... hiszen látod...

Micsoda is az ember, kérdem.
Megáldod annyiféleképpen,
szeretted, nem lehetne jobban –
ő fetreng mégis a mocsokban...

És megáldottad járó lábbal,
képzelettel, mi égig szárnyal,
s eteted őt igaz Igéddel,
mi táplál s meleggel kibélel...

Kérdezem: micsoda az ember?
Hogy megáldottad két kezeddél...
Hisz vétkezett és engedetlen,
és mégis értékes szemedben...

Szereteted csak egyre hull ránk.
S ha nem lett volna az a fullánk,
élhetnénk még ma is Édenben.
De most itt vagyunk... még életben...

Mert életet adtál, érdeemtelen...
Hát, mi is az ember – ezt kérdezem...

2016. július 11.

Időtlen idő

Fonalát szövi sarokban a pók;
percek, órák csak addig kaphatók,
míg fonalát szövi az idő is...
Fogan, felnőtt, majd meghal a kőris...

S míg fonalat sző sarokban a pók,
körbe járnak az óramutatók.
Ami körülöttem van, még látom,
majd káprázat lesz, emlék, álom...

Szín és szó és illat összeolvad,
s ebből táplálkozik ma és holnap...
S míg pók van a szoba szegletében,
addig van nappal s éjszaka... ében...

És amikor már eleget sző,
akkor jön a holt ágat lemetsző,
örökkön-örökké élő élet,
s időtlen idejű percek érnek...

2016. május 19.

Hibátlan Bárány

Szeretlek, ahogy bedöngölt cövek:
szilárdan; s mint napba mártott kövek,
és eszméletre kelt láng vagy szikra,
s hullámok, ha vágnak partjaikra.

Hallom, ahogy a bilincs kikattan.
Múltamat egy percig sem sirattam,
hiszen mi voltam: egy árva zsoltár.
De eljöttél hozzám, rám hajoltál...

Igéd nem pusztá szó, nem holt szöveg.
Ősforrás az, hűs permet, öltözet.
Lágyan elfedi meztelenségem.
Most már semmi sem olyan, mint régen...

Életed adtad halálod árán,
egyetlen, igaz, hibátlan Bárány...

2016. szeptember 28.

Egy a szükséges...

Az emberek magukban mind árvák,
míg a földi vándorutat járják.
Gonosz vagy jó, buta, bölcs vagy bátor –
mindnek a vége: elhal a sátor...

Saját igazsága az, hogy téved.
Olyan, mint a szennyes ruha, tépett,
semmit sem ér – növeli a gőgöt.
Balsa, ki hiszi, mindent legyőzött...

De ki tudja, hogy élete véges,
tudja, mi az egyetlen szükséges;
s a hit önmagában jól nem lakat,
adnia kell hát hálót meg halat.

S hangosan áldja, amíg még lehet
a Nevet, honnan az élet ered...

2015. november 6.

Menlevél

Hívatlan, s nem szép szavakkal jöttem.
Lásd meg Őt a fűben, fában, rögben...
Jöttem azért, hogy felnyissam szemed,
hogy vakon lásd, ki érted szenvedett...

Hívatlan, s nem szép szavakkal jöttem.
Széles úton járók vannak többen,
a keskeny út rögös, kényelmetlen.
Mégis, járni azon lehet szebben...

Nem elég egy szavad vagy mondatod.
Benne higgy, hogy élj. Nincs más módja hogy
szeress, örülj, léted teljes legyen.
Őt hívd mindenütt, pusztán és hegyen,

ha éhezel vagy nagyon szomjazol.
Hisz bárány vagy, kit vár a jó akol...
Ne mérd magad világhoz, szent legyél,
mert nincsen más, megtartó menlevél...

2016. szeptember 12.

Viszel magaddal...

Álommal telik meg paplan, vánkos.
Hajnali eső aranyat ránk mos.
Tócsában az ég száz színben ragyog.
Kábán pislognak földi ablakok.

Égen is nyitva ezernyi ablak.
Felnézek oda és így kutatlak...
Olyan mélységes az, mint a tenger,
megismerhetetlen szabad szemmel...

Tudom, hogyha elindulok gyalog,
lépteim vigyázzák hű angyalok.
Hordoznak, kőbe ne üssem lábam,
s lakom a Felséges árnyékában.

Álommal telik meg paplan, vánkos.
S ha álmom csüggeteg, szilánkos,
vigaszt ad fénylő, világos nappal,
s hogy egyszer eljössz – s viszel magaddal...

2017. március 6.

Legyek utolsó...

Legyek az utolsó minden sorban,
csak mondhasam, hogy sosem hajoltam
földre bármilyen hatalom előtt,
s megbontanám bénának a tetőt...

Legyek csak utolsó minden sorban.
S mert egyszer úgy fájt, hogy bűnös voltam,
hogy porba rogytam Istenem előtt,
felkarolt engem, szegény szenvedőt...

Legyek csak utolsó minden sorban.
Régen tülekedtem és tolongtam,
de már van időm, hiszen nem sietek,
rám várnak odaát hús szigetek...

Legyek hát a sorban az utolsó,
csak ne legyen hitem hazug, olcsó...
Tudjam, hogy a hűség mi fán terem,
s az élet küzdőtér, nem bálterem...

Legyek bár a sorban legutolsó,
lettem egy olajjal tele korsó,
és összetörtem, mint gyenge edény,
s lettem, aki vagyok: többé nem én...

2016. augusztus 22.